

NOTE DE STUDIU
1 IOAN
Schița cărții
John Vernon McGee

Autorul: apostolul Ioan

Data: 90-100 d.Hr.

În mod evident Ioan a scris mai întâi evanghelia sa, apoi epistolele și, în cele din urmă cartea Apocalipsa, înainte de moartea sa în anul 100 d.Hr.

Scopul:

Ioan a exprimat scopul fiecăreia dintre scrierile sale:

Scopul scrierii Evangheliei:

Ioan 20:30,31 „Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu Sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui”.

Scopul scrierii primei sale epistole:

1 Ioan 5:13 „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică”.

Scopul scrierii Apocalipsei:

Apocalipsa 1:19 „Scrie, deci, lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele”.

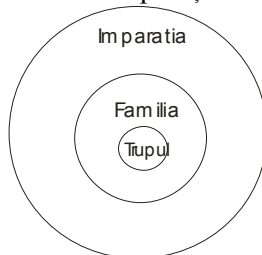
De fapt, s-au exprimat cinci scopuri în legătură cu scrierea cărții 1 Ioan:

1. 1:3 „ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos”
2. 1:4 „pentru ca bucuria voastră să fie deplină”
3. 2:1 „ca să nu păcătuți”
4. 5:13 „ca să știți că voi, aveți viața veșnică”
5. 5:13 "ca să credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu"

Familia lui Dumnezeu

Această epistolă a fost denumită „sanctum sanctorum” (Sfânta Sfintelor) al Noului Testament. Ea îl duce pe cel care este copil al lui Dumnezeu de la „prag” în părtășia din casa Tatălui. Este o epistolă dedicată familiei. Ioan scrie aici celor care fac parte din familia lui Dumnezeu. Cuvântul „Tatăl” este folosit de 13 ori iar cel de „copilașilor” de 11 ori. Pavel a scris bisericii iar Ioan scrie familiei. Biserica este un trup alcătuit din credincioși care se află astfel în locurile unde sunt binecuvântați „cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos” – Efeseni 1:3. Ni se oferă acest statut în momentul în care noi credem în Domnul Isus Hristos. În familie noi avem relații care pot fi rupte și refăcute în momentul în care „ne mărturisim păcatele”. Apoi, „El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”.

Trupul credincioșilor, adică Biserica, face parte din familia lui Dumnezeu, deși familia este mai mare decât biserica. Biserica și familia sunt ambele în Împărăția lui Dumnezeu dar nu sunt termeni sinonimi.

Cuvinte cheie:

Lumină (care apare de 6 ori), **dragoste** (apare de 33 de ori), **viață** (apare de 15 ori), **părtășie** (4 ori), **a ști** (de 38 de ori) – Ioan a scris pentru a contracara prima erezie care a pătruns în biserică. Era vorba despre gnosticism care susținea că se poate ajunge la supercunoaștere. Recunoșteau divinitatea Domnului Isus Hristos dar îi negau umanitatea. Ioan ne oferă adevăratul gnosticism, adevărata cunoaștere.

Prezentarea generală:

- I. Dumnezeu este Lumină (1:5), 1:1-2:2
 - A. Prolog, 1:1,2
 - B. Cum pot avea copilașii părtășie cu Dumnezeu, 1:3-2:2
 1. umblând în lumină, 1:3-7
 2. mărturisind păcatele, 1:8-10
 3. prin mijlocirea lui Hristos, 2:1,2
- II. Dumnezeu este Dragoste (4:8), 2:3-4:21
 - A. cum pot avea copilașii părtășie unii cu alții prin umblarea lor în dragoste, 2:3-14
 - B. Copilașii nu trebuie să iubească lumea, 2:15-28
 - C. Cum se pot cunoaște unii pe alții copilașii și cum pot trăi împreună, 2:29-4:21
 1. dragostea Tatălui pentru copiii Săi, 2:29-3:3
 2. cele două naturi ale credinciosului în acțiune, 3:4-24
 3. avertizarea în legătură cu falșii învățători, 4:1-6
 4. Dumnezeu este dragoste: copilașii se vor iubi unii pe alții, 4:7-21
- III. Dumnezeu este Viață (5:12), Capitolul 5
 - A. Biruința asupra lumii, 5:1-5
 - B. Siguranța mântuirii, 5:6-21

Comentariu

- I. Dumnezeu este Lumină (1:5), 1:1-2:2

- A. Prolog, 1:1,2

Prologul

v.1 „de la început” – nu este același început ca cel din Ioan 1:1 (dincolo de timp, în veșnicie) și nici începutul despre care este vorba în Geneza 1:1 (începutul creației). Acest început este legat de Întrupare și de viața pe care Domnul Isus a trăit-o aici pe Pământ.

Gnosticismul, prima erezie, nega umanitatea lui Isus. Unii spuneau că Duhul Sfânt a venit peste El cu prilejul Botezului și L-a părăsit în momentul răstignirii.

Ioan afirmă cu tărie realitatea personalității lui Hristos:

1. „am auzit” – cu ajutorul urechilor – apostolii I-au auzit vocea
2. „am văzut” – cu ajutorul ochilor – apostolii L-au văzut.
3. „am privit”, adică „am privit cu insistență”. „A vedea” te salvează iar „a privi” te sfințește.

Ioan 3:14,15 „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

4. „am pipăit”

Luca 24:39 „Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu Sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.”

În camera de sus, Ioan a fost acela care s-a lipit de sânul Domnului Isus. El a auzit bătăile inimii divine.

„Cuvântul vieții” (vezi Ioan 1:11)

v.2 apostolul a văzut viața veșnică în Persoana Domnului Isus iar ei au fost martori

B. Cum pot avea copilașii părtășie cu Dumnezeu, 1:3-2:2

1. umblând în lumină 1:3-7

v.3 cuvântul tradus prin „părtășie” este „koinonia” și înseamnă „a avea în comun” sau „a împărtăși cu cineva”. Părtășia creștină înseamnă împărtășirea cu lucrurile lui Hristos. Pavel a folosit „koinonia” atunci când vorbea despre rugăciune, învățarea din Cuvântul lui Dumnezeu, Cina Domnului sau dărnicie.

v.4 bucuria credinciosului este una dintre temele principale ale acestei epistole

v.5 „Dumnezeu este Lumină” – nu o lumină ci Lumina. Cuvântul „lumină”, așa cum este el folosit aici, înseamnă mai degrabă caracter. Înseamnă sfințenia lui Dumnezeu care descoperă și pătrunde întunericul păcatului și răului. Păcatul nu poate exista în prezența Lui așa cum întunericul nu poate exista în prezența luminii fizice. Lumina este dătătoare de viață (Ioan 1:4). Lumina vorbește despre slavă, strălucire, frumusețe, puritate și despre sfințenia fără cusur a lui Dumnezeu

v.6 „întunericul” este mai mult decât opusul luminii. El este ostil lui Dumnezeu. Este rău și reprezintă haosul. Aceasta se referă la încercarea de a-L aduce pe Dumnezeu la nivelul omului. O sectă gnostică din acele zile credea că nu se mai afla sub legea morală a lui Dumnezeu. Este cam același lucru cu „noua moralitate” despre care se vorbește în zilele noastre. Napoleon era de părere că legile erau destinate oamenilor simpli iar el se considera deosebit.

2. Prin mărturisirea păcatelor, 1:8-10

v.8 în vreme ce unii încearcă să-L aducă pe Dumnezeu la nivelul oamenilor, alții încearcă opusul. Încearcă să se ridice pe ei înșiși până la nivelul lui Dumnezeu. Asemenea oameni susțin că nu au păcate. Pretind că au ajuns la perfecțiunea fără păcat și la sfințenia desăvârșită. Astfel se înșală pe ei înșiși. Se fac vinovați de autoînșelare și minciună.

v.9 de vreme ce Dumnezeu nu poate fi coborât la nivelul omului și nici omul nu se poate ridica la nivelul lui Dumnezeu, omul se găsește într-o dilemă. Ce să facă? Atenție la soluția pe care ne-o oferă Biblia:

„Mărturisirea” (homologomen) înseamnă a spune același lucru cu Dumnezeu. Dumnezeu spune că este vorba despre păcate. Spune-I Domnului exact care este starea ta de păcat – păcatul trebuie descoperit.

„El este credincios” – este posibil să ne înșelăm singuri.

„El este drept” – „sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”. El iartă și curăță.

v.10 Îl facem mincinos pe Dumnezeu atunci când spunem că nu păcătuim. El spune că noi facem păcate.

3. Prin mijlocirea lui Hristos, 2:1,2

v.1 acesta este cel de-al treilea factor important în ceea ce privește părtășia cu Dumnezeu și cu Hristos. Planul lui Dumnezeu cu privire la viața fără de păcat a credinciosului este minunat dar modul cum ne conformăm noi la acesta este imperfect. Mijlocitorul, avocatul este cel chemat de către clientul aflat în necaz. El este mângâietor. Domnul Isus Hristos este în cer pentru a-l apăra pe credinciosul care păcătuiește, în fața acuzatorului fraților.

v.2 Fără apărarea Lui, sfântul care păcătuiește s-ar afla în mare necaz. El este jertfa care transformă tronul lui Dumnezeu într-un scaun al milei și îndurării. Avem nevoie de milă – El este „bogat în îndurare”.

„Jertfa de ispășire” este motivul pentru care Dumnezeu ne acoperă cu mila Sa; capacul ispășirii

II. Dumnezeu este Dragoste (4:8), 2:3- 4:21

A. Cum pot avea copilașii părtășie unii cu alții, 2:3-14

v.3 Ascultarea de Hristos este baza siguranței noastre

„Știm” înseamnă „cunoaștem prin experiență”, în contrast cu cunoașterea ezoterică a gnosticilor.

v.4 Neascultarea de Hristos este o dovadă că nu-L cunoaștem. Este folosit un limbaj limpede și direct. Neascultarea de Hristos din partea unui credincios este echivalentul minciunii. Viața trăită așa este o minciună.

v.5 „păzește Cuvântul” – nu este vorba doar despre poruncile Sale specifice ci despre orice îl bucură pe El (Ioan 14:15-23)

v.6 Hristos se manifestă în viața credinciosului atunci când acesta respectă Cuvântul Lui. Dedicarea completă înseamnă să-L iubești pe Hristos. Întrebarea nu este: „ești dedicat?” ci „Îl iubești pe Hristos?”

v.7 „o poruncă veche...de la început” - este porunca pe care Domnul Isus le-a dat-o apostolilor Săi pe când se afla încă în prezența lor, aici pe pământ și pe care a repetat-o de mai multe ori (Ioan 13:34,35; 14:21,23,24; 15:10,12)

v.8 există și o poruncă nouă pentru credincioșii din zilele noastre care au fost transformați și în care locuiește Duhul Sfânt. Credincioșii trebuie să facă voia Domnului.

„întunericul se împrășteie” – priviți în jurul dumneavoastră, nu a trecut chiar tot întunericul. Ceața ignoranței față de Cuvântul lui Dumnezeu este încă evidentă.

Legea spune: „dacă un om face, să trăiască”.

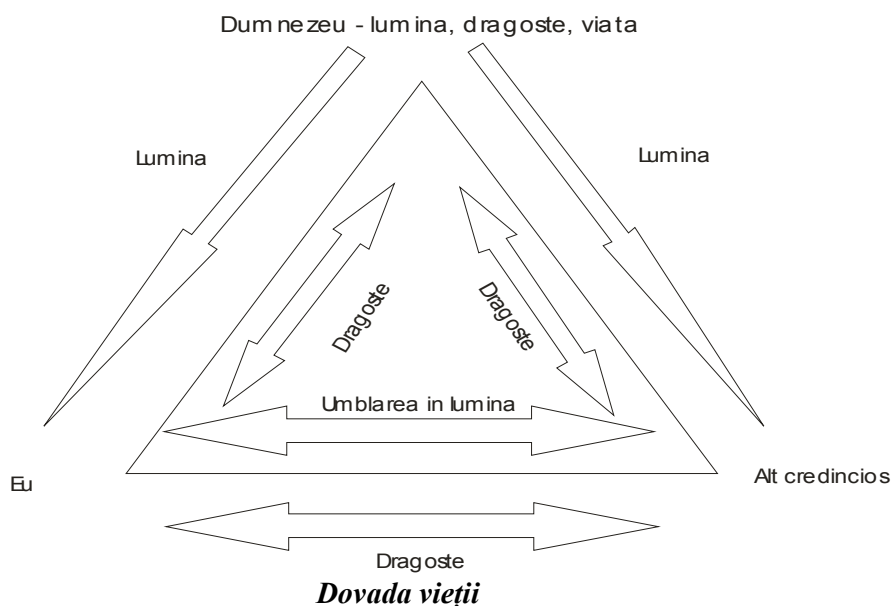
Harul spune: „dacă un om trăiește, să facă”.

v.9,10 Iubirea pentru un credincios este testul unei credințe adevărate. Ura unui frate credincios este dovada faptului că acea persoană nu trăiește în lumină.

v.11 Ura față de un frate este indiciul că trăiești în întuneric;

Dragostea față de un frate credincios este indiciul că trăiești în lumină (Ieremia 13:16)

Viața unui creștin este astfel:

v.12 „copilașii”, „teknia” înseamnă „copii dragi”, termen care îi cuprinde pe toți credincioșii, indiferent de vârstă, ale căror păcate sunt iertate pe baza sângelui vărsat de Domnul Isus Hristos.

v.13 „părinților” – se referă la credincioșii maturi care au umblat vreme de mai mulți ani împreună cu Domnul. David a scris Psalmul 23 pe când era deja un om bătrân.

„tinerilor” – aceștia nu sunt la fel de maturi ca „părinții” dar au învățat secretul biruinței inamicului prin puterea sângelui lui Hristos (Apocalipsa 12:11)

„copilașii” (paidia) – sunt cei care știu că sunt copii ai lui Dumnezeu dar nimic mai mult.

v.14 părinții au atins maturitatea spirituală de-a lungul unei mai lungi perioade de timp. Tinerii sunt puternici pentru că ei cunosc Cuvântul lui Dumnezeu și sunt astfel în stare să îi țină piept celui rău – pot mânuși sabia Duhului.

B copilașii nu trebuie să iubească lumea, 2:15-28

v.15 „Lume” (kosmos) înseamnă creația; ordinea; un sistem. Ar putea avea unul din următoarele trei sensuri: 1. lumea materială; pământul (Efeseni 1:4); 2. umanitatea; oamenii în general (Ioan 3:16); 3. sistemul acestei lumi care este satanic (Ioan 14:30, 16:11; 12:31; Efeseni 2:2 – lăcomie, ambiție, plăcere, înșelăciune). Ioan vorbește aici despre ultimul dintre aceste sensuri. Există două sisteme în lumea aceasta. Cel al celui rău și cel al lui Dumnezeu. Omul aparține doar unuia dintre acestea. (Galateni 6:14, 2 Petru 2:20).

v.16 „pofta firii pământești” – Eva a văzut că pomul era bun de mâncat.

„pofta ochilor” – Eva a văzut că pomul era plăcut la vedere

„lăudăroșia vieții” – Eva a văzut „că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea”.

v.17 Acest sistem trece

v.18 Va veni un bărbat care va conduce sistemul antichristic. El va fi antichristul.

„Antichrist” înseamnă împotriva lui Hristos (negarea a Lui) sau imitare a lui Hristos (așa va pretinde). Termenul are ambele caracteristici. Mulți de oameni de acest fel au apărut în istoria acestei lumi. Iată doar câțiva dintre ei:

Gnosticii – „ei (discipolii lui Carpocrates) susțin că Isus a fost doar fiul lui Iosif și că s-a născut ca oricare alt om” - Irineu. Doar om. „În cel de-al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberiu Cezar, Dumnezeu a coborât la Capernaum (nu s-a născut din femeie) și a învățat” – introducerea cărții „Marcion s Gospel”.

Musulmanii – „cu adevărat Isus Hristos, fiul Mariei este apostolul lui Dumnezeu...să nu spunei că Dumnezeu este în trei persoane...Dumnezeu este unul singur. Departe de El gândul că ar fi putut avea un Fiu” Coran

Comuniștii – „există acest mare mister – acela al divinității care s-a divizat în două jumătăți...Dumnezeu Tatăl văzând de la înălțimea eternei Sale splendori, că sârmanul Dumnezeu Fiul, istovit și terminat de propria Sa cădere, este așa de dezorientat de ceea ce i s-a întâmplat, de faptul că a ajuns la nivelul omului că nu și-a revenit, se hotărăște să-i vină în ajutor”. Bakunin „God and the State”

Adepții teozofiei – a-l identifica pe Dumnezeu cu Isus cel istoric, susținând în același timp că acesta din urmă a fost Dumnezeu adevărat, Iehova în persoană, care și-a luat un trup de om și s-a manifestat asemenea unui om pentru a-i scăpa pe oameni de iad, cerându-le discipolilor să i se adreseze cu termenul „Domn”, înseamnă să cazi într-o eroare”. „The perfect way”.

Ateii – „Isus a fost probabil un om de treabă, dar Mântuitorul, parte a Trinității este o efigie de amabilitate, un hibrid uman monstruos, o infinitate care face promisiuni cu privire la promisiuni miraculoase cu scopul înșelării sufletelor simple, un ajutor mereu absent la vreme de nevoie” H.G. Wells „Outline of History”

v.19 pseudo creștinii nu vor rezista în fața predicării Cuvântului lui Dumnezeu. Plecarea lor este marca ce îi va scoate în evidență

v.20 Duhul Sfânt este Învățătorul credinciosului (Ioan 16:12-15)

v.21 Scopul lui Ioan nu este acela de a le oferi ceva nou. Ei cunoșteau evanghelia.

v.22 aceasta este marca Antichristului. El îl neagă atât pe Dumnezeu cât și pe Hristos.

v.23 nu poți să-i negi pe unul și pe altul nu.

v.24 dacă Cuvântul nu rămâne în cel care se declară a fi creștin, acesta se va îndepărta, în cele din urmă de adevăr

v.25,26 acesta este un avertisment cu privire la falșii profeți

v.27 (vezi v.20) Duhul sfânt este autoritatea finală.

v.28 este posibil ca la momentul răpirii unii credincioși să simtă rușinea. Ascultarea și siguranța te fac să aștepți cu bucurie a doua venire a Domnului.

C. Cum se pot cunoaște copilașii unii pe alții și cum pot trăi împreună, 2:29-4:21

1. dragostea Tatălui pentru copiii Săi, 2:29-3:3

v.29 una este să demonstrezi că îl cunoști pe Hristos și că ești în El; și cu totul alta este să duci o viață care să demonstreze că El este neprihănirea Ta. Îi recunoaștem pe ceilalți credincioși după viața pe care o duc și nu după ceea ce declară cu buzele. Neprihănirea este o caracteristică atât a Tatălui cât și a Fiului.

Capitolul 3

v.1 aceasta este propria mea traducere: uitați-vă ce fel de dragoste ne-a dat Tatăl, prin care suntem numiți copii ai lui Dumnezeu și chiar suntem: și din această cauza lumea nu ne cunoaște (nu ne înțelege) pentru că nu L-a cunoscut (înțeles) pe El”.

Noi nu trebuie să așteptăm momentul în care vom fi făcuți copii ai lui Dumnezeu – SUNTEM! Acesta este un lucru extraordinar pentru fiecare dintre noi. Ar trebui să fim extraordinar de fericiți și mereu mulțumitori Lui.

v.2 Aceasta nu este totul. Ar trebui să fim ca și Hristos – nu identici ci, ca El. Nu știm cât de minunat este El pentru că nu L-am văzut niciodată. Dumnezeu ne vede însă așa cum vom fi într-o bună zi.

v.3 acesta este un stimulent pentru ducerea unei vieți de sfințenie.

2. Cele două naturi ale credinciosului în acțiune, 3:4-24

v.4 „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege”. În mod generic păcat este tot ceea ce se opune voii lui Dumnezeu – neascultarea față de voia Domnului.

v.5 în evanghelia lui Ioan, Domnul Isus a venit să ridice păcatul lumii. El a purtat pedeapsa păcatului. Aici, în epistola lui Ioan aflăm că el a venit să ridice și practicarea păcatului din viața credincioșilor. El este fără de păcat, o jertfă pentru păcat. El ia vina păcatului și, de asemenea, oferă puterea de eliberare dintr-un obicei păcătos.

v.6 credinciosul care rămâne în Hristos nu practică păcatul. El nu poate duce o viață păcătoasă. Doar porcii trăiesc în cocină – fiii se duc acasă în cele din urmă. A continua în păcat înseamnă că nu ai fost niciodată mântuit.

v.7 Cel care practică neprihănirea este un copil al lui Dumnezeu

v.8 „păcătuiește” înseamnă că practică păcatul. Fiul risipitor s-ar putea să ajungă în cocină dar nu va trăi acolo. Diavolul a păcătuțit încă de la început și continuă să o facă. El nu face altceva decât să păcătuiască.

v.9 credinciosul primește o nouă natură atunci când se convertește dar nu o pierde pe cea veche. Natura nouă nu păcătuiește niciodată pentru că este născută din Dumnezeu. (de exemplu, am câțiva copaci avocado în curtea mea. Fiecare copac are două naturi. La poale copacii produc fructe mici și amare iar spre vârf produc fructe grozave. Ramurile sălbatice de la poale se taie iar cele dinspre vârf sunt altoite și produc fructe foarte bune pentru că nu pot produce fructe sălbatice).

v.10 Domnul a spus că îi vom cunoaște după roadele lor. Cel care practică neprihănirea produce roada Duhului. Sf. Augustin a spus: „cel rău n-a creat pe nimeni, n-a născut pe nimeni dar oricine îl imită pe diavol este ca un copil al lui. Pentru că îl imită nu pentru că a fost născut din el”.

v.11 vezi 2:7

v.12 jertfa lui Cain a fost rea, după cum se vede și din comportamentul său. El era invidios pe fratele său și l-a ucis. Inima lui Cain era plină de mândrie (Geneza 4:1-25).

v.13 vezi Ioan 15:18,19

v.14 dragostea pentru frați este dovada mântuirii.

v.15 vezi Matei 5:21,22

v.16 aceasta este dovada că Dumnezeu ne iubește

v.17 dragostea nu este un sentiment, ea trece la acțiune

v.18 în relațiile conjugale dragostea nu se dovedește în sufragerie ci în bucătărie. Soția gătește pentru soțul ei iar soțul muncește pentru soția lui – aceasta este dragostea în acțiune.

v.19 când ne demonstrăm dragostea în acest mod avem încredere în puterea rugăciunii

v.20 dacă nu avem această asigurare, Domnul este mai puternic decât inima noastră – El ne aude totuși rugăciunea

v.21,22 dragostea în acțiune ne dă siguranță în acțiune

v.23 aceasta este viața creștinului în rezumat

v.24 Duhul Sfânt certifică acest lucru în inima noastră dacă nu l-am întristat

3. avertismentul împotriva falșilor învățători, 4:1-6

v. 1-3 „cercetați duhurile” înseamnă puneți la încercare duhurile. Dragostea poate deveni destul de lipsită de consistență și sentimentală. Pavel s-a rugat ca:

Filipeni 1:9 „dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere”.

Dragostea, așa cum o înțeleg creștinii liberali, este foarte alunecoasă. Sunt mulți falși învățători pe care copiii Domnului ar trebui să îi evite, la fel cum evită șerpia. Acești falși învățători sunt inspirați de duhuri rele care neagă întruparea lui Hristos și lucrarea sa de salvare. Duhurile rele neagă Persoana Domnului Isus și munca sa. Acesta este testul final. Duhul rău rezistă și i se opune lui Hristos. Acesta este duhul Antihristului. (vezi 3:22).

v.4 Duhul Sfânt locuiește în oricare credincios (Romani 8:9, 1 Corinteni 6:19)

v.5 aceasta explică succesul pe care mulți păstori îl au în lume precum și popularitatea în rândul necredincioșilor

v.6 încurajarea cea mai puternică pentru un păstor este să știe că cei care sunt copii ai lui Dumnezeu îl vor asculta. Cei aleși nu pot fi înșelați permanent. Hristos a spus că nu este posibil să-i înșeli pe cei aleși

4. Dumnezeu este dragoste: copilații se vor iubi unii pe alții, 4:7-21

v.7 după ce a avertizat în legătură cu falșii învățători care nu trebuie iubiți, Ioan se reîntoarce la tema acestei secțiuni: credincioșii trebuie să se iubească unii pe alții. Nu este vorba despre o dragoste sentimentală, socială sau sexuală.

v.8 standardul este dragostea lui Dumnezeu. Dragostea lucrează pentru binele celui iubit.

Dumnezeu este Lumină, Dumnezeu este dragoste.

v.9 aceasta este dovada istorică a faptului că Dumnezeu ne iubește. Noi eram morți; Hristos ne-a adus la viață prin moartea Sa. Și-a dat viața pentru ca noi să putem trăi.

v.10 Dumnezeu ne-a iubit înainte ca noi să reacționăm în vreun fel la dragostea sa. El și-a dat Fiul ca jertfă de ispășire pentru noi. El a transformat tronul ceresc într-un tron al milei.

v.11 Hristos a fost dat să moară și aceasta este dovada dragostei. El reprezintă motivația dragostei noastre.

v.12 Dumnezeu, care este nevăzut, se descoperă astăzi prin viața credincioșilor. El dorește să pună din dragostea sa peste noi.

v.13 Duhul Sfânt locuiește în fiecare credincios (vezi v4).

v.15 nici un credincios nu poate nega divinitatea lui Hristos. El este singurul care poate realiza legătura dintre Dumnezeu și om (1 Timotei 2:5)

v.16 Dragostea este testul suprem. Crezi că Dumnezeu te iubește? Atunci mărturisește-L înaintea oamenilor ori de câte ori poți.

Din nou Ioan ne oferă definiția: Dumnezeu este dragoste.

v.17 acest verset ar putea fi citit și astfel: „astfel dragostea lui Dumnezeu este făcută perfectă în noi”. Dragostea perfectă nu este în noi. Dragostea perfectă este Hristos care a venit jos, acolo unde ne aflăm noi, și a devenit ispășirea pentru păcatele noastre. Dumnezeu a pus păcatele noastre deasupra Lui; dar, atunci când Hristos s-a reîntors la ceruri, asupra Lui nu mai era nici un păcat – a rezolvat problema păcatului aici pe pământ. Aceasta înseamnă că noi trebuie să ne simțim la fel de siguri pe cât de sigur este Hristos. Ce siguranță! Aceasta ne oferă îndrăzneală la ziua judecății. Noi Îl reprezentăm pe El astăzi în lume.

v.18 acest verset înlătură frica din inima credinciosului mântuit. El este Dragostea Perfectă. Dragostea lui pentru noi ne oferă sentimentul apartenenței la familia lui Dumnezeu.

v.19 cele mai bune traduceri omit pronumele „Îl”. Corect ar fi: „iubim pentru că El ne-a iubit întâi”. În felul acesta se lărgeste sensul. Unii sfinți spun că Îl iubesc pe El dar că nu-i iubesc pe cei care sunt ai lui. Dragostea noastră pentru Hristos are aceeași dimensiune ca cea pe care o avem față de ceilalți credincioși.

v.20 este un verset direct și trebuie luat ca atare. Este testul din v.19

v.21 aceasta este o poruncă a lui Hristos. Nu există alternativă.

IV. Dumnezeu este viață, (5:12),

Capitolul 5

A. Biruință asupra lumii, 5:1-5

v.1 credința produce nașterea din nou. Cel care este născut din nou îi va iubi și pe ceilalți oameni care sunt născuți din nou. Acest lucru nu aparține unei anumite denominații. Biserici, rase, grup.

v.2 atunci când Îl iubim pe Dumnezeu și păstrăm poruncile Sale, îi iubim pe ceilalți credincioși pentru că aceasta este una dintre poruncile Sale. Poruncile la care se face aici referire nu sunt cele din Vechiul Testament ci cele date de Domnul Isus Hristos.

v.3 „grele”. Nu înseamnă că ele sunt greu de ținut ci, mai degrabă, că nu este o povară să le ții.

Psalom 19:11 „Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare”.

Isus a spus:

Matei 11:30 „Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.”

Încălcarea lor aduce nefericire și păcate grele. O mamă lucrează multe ore având grijă de copilul ei și nu i se pare că este o greutate, o povară ci, o bucurie.

v.4 „biruință” – aceasta este singura dată când cuvântul grecesc „nike” apare în Noul Testament. Bătălia de la Ierihon este un exemplu familiar. Iosua a învins la Ierihon nu prin luptă ci prin credința în Dumnezeu. Victoria a fost a lui Dumnezeu. Noi nu putem cuceri lumea luptând împotriva ei. Biruința depinde de credință. (Evrei 11:30)

v.5 Credința în Hristos pentru mântuirea care va veni.

Credința în Hristos pentru desprinderea de lume, aici și acum.

B. Siguranța mântuirii, 5:6-21

v.6 sunt trei lucruri care poartă mărturia adevărului salvării prin credința în Isus Hristos:

1. apa - Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 19:34,35)

2. sângele – moartea lui Hristos pentru păcatele noastre care a dus la iertarea păcatelor (Efeseni 1:7)

3. duhul – adevăr (Faptele Apostolilor 1:4-8)

v.7 acest verset nu apare în unele manuscrisele. Nu simt că adaugă ceva textului.

v.8 Duhul Sfânt a sosit în Ziua Cincizecimii. (între moartea și Învierea Domnului și Ziua Cincizecimii, apostolii nu au mărturisit). Duhul Sfânt trebuie să lucreze înainte ca oricine să poată fi născut din nou. El ia Cuvântul și aplică Sângele lui Hristos spre iertarea păcatelor.

v.9 acceptăm mărturisirea celorlalți. Cel mai ciudat zvon se răspândește ca focul într-o pădure. Cineva a spus: „nu poți să crezi ceea ce auzi dar poți să repeți”. Pentru unii ziarele iau locul Bibliei. Dacă un om poate fi crezut, cu siguranță că mărturia lui Dumnezeu trebuie să fie mai mare.

v.10 să refuzi să-L crezi pe Dumnezeu înseamnă a-L face mincinos. Ce spune Dumnezeu? Vezi v.11

v.11 Aceasta este declarația lui Dumnezeu. Este fie adevărată fie neadevărată. Cel care a spus-o validează declarația.

v.12 fie Îl avem pe Hristos prin credință, fie nu-L avem. Nu există cale de mijloc. Îl ai pe Hristos prin credință? Îl crezi pe Dumnezeu?

v.13 acesta este versetul cheie al epistolei. Ioan a scris această epistolă ca tu să crezi în Hristos și să fii mântuit și, după aceea, ca să poți primi viața veșnică. Crezi în Dumnezeu? Totul depinde de răspunsul pe care îl dai la această întrebare. Aceasta este siguranța ta. Pavel a spus:

2 Timotei 1:12 „Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și Sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea”.

v.14 această promisiune depinde de expresia „după voia Lui”; atunci putem avea îndrăzneală, care este mai bună decât siguranța. Cum putem ști dacă rugăciunea noastră este în concordanță cu Voia Domnului? Ea trebuie să fie făcută conform Cuvântului lui Dumnezeu. Dincolo de acest lucru Îl lăsăm pe Domnul să judece.

v.15 dovada finală este dată de faptul că primim sau nu un răspuns la rugăciuni.

v.16 acesta se referă la moartea fizică. Credincioșii pot comite un păcat pentru care Tatăl ceresc să-i cheme acasă. Acest păcat poate fi diferit pentru fiecare din copiii Săi. Anania și Safira au comis un păcat care le-a adus moartea. Fapte 5:1-11. În Corint se întâlneau cazuri de asemenea oameni - 1 Corinteni 11:30. La fel a făcut Absalom - 2 Samuel 15-18. Moise și Aaron – Numeri 20:12

v.17 tot ceea ce nu este drept este păcat dar nu orice păcat duce la moarte.

v.18 noua natură nu păcătuiește niciodată. Credincioșii care trăiesc în firea veche, păcătuiesc.

v.19 „toată lumea zace în cel rău” – înseamnă „toată lumea zace adormită în brațele celui rău”. Diavolul își adoarme copiii.

v.20 Duhul Sfânt este Învățătorul care ne conduce prin tot adevărul.

v.21 Prima afirmație a Domnului pentru noi este: „la început Dumnezeu a făcut”; printre ultimele Sale cuvinte adresate nouă, sunt „păziți-vă de idoli”. Tot ceea ce stă între Hristos și credincios este un idol.